



M I L A N V A R J A N

Zastupujúca lovkyňa potkanov



Martinus
Cena Fantázie

Zastupujúca lovkyňa potkanov

Ostré pípanie sa odrážalo od kovových stien. „Eeee,“ mrčanie sa snažilo prehlušiť zvuk budíka, no neúspešne. „Ešte chvíľku,“ Olívia nahmatala budík a zatlačila prvé tlačidlo, ktoré našla. Otravný zvuk ustal. Izba s kovovými stenami, posteľou, skrinkou na oblečenie a písacím stolom stíchla. Jemné chrapkanie zostalo dominantným zvukom v miestnosti.

Prešlo dobrá pol hodina, než sa otravný zvuk znovu ozval. Spolu s ním sa zapli svetlá a Olívia vyskočila na nohy. „Zaspala som!“ vykrikla pri pohľade na budík. Bosé nohy cupotali po podlahe a snažili sa nájsť papuče. Nešťastne ich zakopli ešte hlbšie pod posteľ. Olívia si kľakla a nazrela pod posteľ. „Počkajte tam!“ výstražne zodvihla ukazovák a utekala ku skrinke s oblečením. Vytiahla oranžové ponožky, hnedé čižmy, zelené nohavice, biele tričko a zelenú mikinu. V jej veľkosti na lodi nemali nič iné, čo by aspoň trochu pripomínalo uniformy výskumníkov.

„Ďalej,“ odvetila, keď začula klopanie a rýchlo hltala sušienky s mliekom.

„Oli,“ do miestnosti vstúpil jej otec, „deje sa niečo?“ Vysoký tmavovlasý muž sledoval, ako sotva prežúvala sušienky a hned' ich zapíja mliekom.

„Zaspala som,“ dopila mlieko a zvyšné sušienky si vložila do vrečka.

„Oznámim, že budeš meškať,“ povedal a zodvihol ruku, v ktorej držal tablet. Niekoľko klikov oznámilo jej meškanie. „Spala si dobre?“ opýtal sa chladne a pohľadom sledoval, ako si balila plyšovú hračku a niekoľko tyčíniek do malého ruksaku.

„Áno,“ odpovedala zanietenie.

„Žiadne nočné mory?“ znovu zodvihol tablet a čakal, čo mu odpovie.

„Dnes nie,“ pokývala hlavou a povzdychla si. Už to bol takmer rok, čo začala mať nočné mory. Videla mŕtve tela svojich rodičov a celej posádky. Časom zlé sny ustávali a objavovali sa len zriedka. Za všetko vďačila rodičom a posádke. Usúdili, že bude lepšie, ak sa zapojí do práce na lodi. Za rok sa zlepšila vo všetkom, čo jej dovolili urobiť, a to ju priviedlo na iné myšlienky. To a vidina nástupu na prestížnu akadémiu. Aj keď mala občas strach, rodičia ju podporovali a vraveli, že tak bude môcť skúmať celú galaxiu a nielen túto loď.

„To ma veľmi teší,“ zapísal stav do tabletu. „Mala by si sa poponáhľať,“ vzal jej perinu a poskladal ju. Rovnako tak natriasol vankúš. Aj keď mala len šesť rokov, spávala vo vlastnej kajute. Občas chcela prespávať pri rodičoch, no povedali jej, že si musí zvyknúť na samostatnosť.

„Lúbim ťa,“ dobehla k otcovi a pobožkala ho na líce. Chladné, ale mäkké.

„Aj ja teba,“ pohladil ju po tvári. Jeho ruka bola tiež chladná, no príjemná na dotyk. Od istého času bolo všetko na lodi chladné, no zároveň príjemne.

Olívia vybehla z izby a utekala po chodbe. Biele steny osvetľovalo niekoľko svetiel. Niektoré nefungovali, iné poblikávali, no stačilo to. Všetci v posádke sa venovali dôležitým

prácam a Olívia nestíhala opravovať svetlá všade. Dobešla na koniec chodby. Dvere, oddeľujúce mostík od zvyšku, boli zavreté. Ako plnohodnotný člen posádky nemala na mostík prístup. Olívia sa usmiala. Pamätala si, keď ju tam otec vzal. Dovolil jej sadnúť si za jednu z prázdnych konzol a kapitán Gustáv Hugo jej predviedol ovládanie lode. Vtedy to nechápala. Myslela si, že bojuje s mimozemšťanmi, no v skutočnosti len hrala jednu z niekoľkých počítačových hier, ktorú mali uloženú v palubnom počítači. Teraz tam už nemohla len tak prísť a tváriť sa, že zachraňuje celú posádku. Bola jej členom, mala svoje povinnosti a zároveň svoje miesto.

Zahla teda doprava a pokračovala k ďalším zamknutým dverám. Červený krížik a guľaté zvieratko s dlhým chvostom znamenalo zákaz vstupu. Pred rokom unikli z jedného laboratória super potkany, ktoré zabrali niekoľko sekcií na lodi. Olívia kreslila tento symbol na všetky zakázané dvere. Loď mierila k najbližšej dezinfekčnej stanici, kde by sa tohto problému zbavili, no boli ďaleko. Olívia nevedela ako ďaleko a nikto jej to nechcel povedať. Sami to poriadne nevedeli, keďže k niektorým sekciám lode nemali prístup a nie všetky informácie sa dostávali na mostík. Každopádne Olívia vedela, že keď tam dorazia, tak opúšťa loď a vydáva sa na vlastnú cestu.

Pokračovala doľava, kde na konci dlhej chodby čakal Henry. Netrzeplivo klepal prstami po svojom tablete aj keď hluk strojov a jej vlastných krokov, zatienil jeho klopkanie. „Meškáš!“ prisne na ňu ukázal prstom.

„Prepáčte,“ Olívia si stiahla hnedé vlasy do uzla a poriadne ho zatiahla. „Budík nesplnil svoju funkciu,“ snažila sa zhodiť vinu na techniku.

„Ani sa nesnaž,“ otočil k nej tablet. „Tvoj otec mi všetko napísal,“ videla hlásenie, v ktorom bolo, že zaspala. „Obleč sa a do práce,“ Olívia prikývla a zo skrinky v stene si vzala výstroj. Veľkú vestu vyrobenú pre dospelých skrátili tak, aby ju mohla nosiť. Počet vreciek sa zmenšil, no mala v nich všetko potrebné. Niekoľko sprejov s expanznou látkou. Zapaľovač, kovové hroty, baterku, ako aj dezinfekciu. Vedľa vesty bola aj malá kuša a vrecková rušička gravitácie. Kušu si dala na chrbát a generátor vložila do pripraveného vrečka. Po uvoľnení štyroch skrutiiek otvorila poklop do ventilácie. „Máte povolenie vyraziť, zastupujúca lovkyňa potkanov,“ zasalutoval, a pri tom si podvihol niekoľko prameňov blondých vlasov.

„Rozumiem,“ prikývla, zvrážtila čelo a zasalutovala. Zapla baterku a vliezla do šachty. Šachta bola pre dospelého človeka natoľko úzka, že sa musel plaziť. Olívia bola malá. Dokázala liezť po štyroch a ak chcela, mohla sa aj posadiť. Nebol však čas na oddych. Postupovala a kolenami udierala do plechovej podlahy. Dunivý zvuk sa rozliehal široko ďaleko. „Hlásim príchod k prvému uzáveru,“ zastala pri kovových dvierkach vystužených niekoľkými zvislými a krížnymi železnými pruhmi. Skrz nich svietilo červené X a silueta potkana. Každé dvere boli trochu iné. Olívia nemala šablónu a všetko kreslila ručne.

„Hlásenie?“ začula z vysielacky.

„Kontrolujem uzáver,“ vytiahla malý prístroj a krúžila ním pozdĺž dverí. Meral aj nepatrný únik tlaku. „Tlak stabilný,“ podala hlásenie a odložila prístroj. „Pokračujem ďalej.“ Pozrela nad seba. Jej ďalší cieľ bol smerom nahor. Nahmatala antigravitačný prístroj a zapla veľký gombík. Okolo tela sa jej vytvorila bublina, v ktorej nebola žiadna gravitácia. Telo sa

vznieslo a jemne sa odkoplo od podlahy. Šla na to pomaly. Na vlastnej koži si vyskúšala, aké je to nabrat' priveľkú rýchlosť a vraziť do kovových stien šachty.

Vznášala sa temnotou za svetielkom svojej baterky. Strop sa blížil. Rukami opatrne spomaľovala, až jemne dosadla na strop. Párkrát sa odstrčila a vypla generátor. Pomaly sa ocitla na ďalšom podlaží. Hneď, ako všetko utíchlo, začula syčanie. Potichu, ale rýchlo vzala kušu z chrbta a nabila ju kovovým hrotom. Na čele jej vyrazilo niekoľko kvapiek potu a srdce jej bilo ako o život. Vedela, že potkany boli veľmi nebezpečné a aj v šachtách už strávila mnoho času, vždy sa bála, že narazí na svojho prvého potkana. Opatrne nasledovala syčanie a s kušou napred vykukla za roh. Odľahlo jej, keď zbadala zavreté bezpečnostné dverka, spoza ktorých šiel nepríjemný zvuk.

„Kontrolujem sekciu 2,“ podala hlásenie a vytiahla prístroj. „Dochádza k úniku,“ nepríjemne syčanie jej ježilo všetky chlpy na rukách. „Potkany sa pokúšajú prehrýzť dnu,“ vytiahla expanzný sprej a začala utesňovať núdzové dvere. Gél si ľahko našiel cestu do trhlín a rýchlo ich utesnil. „Len to skúste!“ narovнала sa, aby im ukázala víťaznú pózu, a to, že aj tak sa nebála, i keď opak bol pravdou. „Au,“ neodhadla výšku šachty a udrela sa do hlavy. „Aj tak sa nikam ďalej nedostanete!“ postačil výhražný ukazovák. „Pokračujem ďalej,“ zbalila si veci.

Trvalo niekoľko hodín, kým Olívia skontrolovala všetky uzávery. Našťastie len jeden vykazoval poruchu, a tak dnes nemala veľa práce. Vrátila sa späť na začiatok. Henry stál na rovnakom mieste, ako keď do šachty vstupovala. „Odlož a kontroluj vybavenie. Nezabudni uzavrieť šachtu.“ zopakoval vetu, ktorú opakoval vždy, keď končila službu.

„Hotovo,“ odvetila po dôkladnej kontrole. Brala svoju prácu vážne. „Žiadam o rozchod,“ postavila sa do pozoru a čakala, kým Henry zapíše jej čas a výkon do hlásenia.

„Povolenie zamietnuté,“ odpovedal chladne až strojovo. „Neobvyklá situácia v strojovni,“ Olívii zažiarili oči. Zbožňovala, keď jej do rutiny pridali niečo nové. Väčšinou veľmi zložitú, pri čom sa zapotila a párkrát takmer umrela, no brala to ako súčasť cvičenia, pri ktorom ju neustále strážili. Myslela si, že jej v skutočnosti nič nehrozilo. „Došlo k poruche,“ čítal z tabletu, „potrebujú niekoho malého a šikovného.“ Vyceril zuby, čím sa snažil usmiať. Olívii prebehli po chrbte zimomriavky. Nikto z posádky sa nevedel poriadne usmiať. Okrem jej otca a mamy boli ostatní občas čudní. Aj keď i otec s mamou sa občas správali inak, než si ich pamätala. Už s ňou netrávili toľko času ako kedysi. Výlety po lodi sa tiež skončili a Olívii to občas chýbalo. Chcela by sa znovu hrať na schovávačku alebo si len tak kresliť na steny lode niečo iné než potkany.

„Vyrážam,“ zasalutovala, napravila si zelenú mikinu, vzala svoj ruksak a rozbehla sa k strojovni.

Utekala a cestou míňala ďalších členov posádky. Inga, ktorej farba účesu sa menila aj niekoľkokrát za deň, na ňu vždy pokrikovala, aby nebehala, inak si ublíži. Karol, postarší chlapík, ktorého vlasy netrápili, keďže ich nemal, sa vždy niekde zasekol. „Už zas,“ usmiala sa, keď videla, ako mu jedna ruka zmizla v stene, keď ich rozpažil na privítanie. Vždy ju chcel objasť so strašidelným úškrnom. Preto ho radšej obchádzala. Užila si pohľad na stratenú ruku a zahla do ďalšej uličky aj keď to predĺžilo cestu k strojovni.

„Ahoj Klára,“ usmiala sa na dievča v jej veku. Oni dve tu boli jediné deti. Výskumníci si so sebou brávali aj svoje rodiny, pretože častokrát leteli ďaleko. Klára bola stále v ružovom pyžame a v rukách držala figúrku Tyranosaura Rexa. Na pozdrav Olívii vždy len zamávala a utekala preč. „Asi nebude veľmi šikovná,“ skonštatovala pri porovnaní Kláry a seba. Kláru nepustili k ničomu, zatiaľ čo jej dali možnosť opraviť a ovládať takmer čokoľvek.

„Hlásim príchod,“ dvere do strojovne sa otvorili a Olívii zažiarili oči. Hromada moderného vybavenia sa váľala všade po podlahe. Chaos, v ktorom dokázali technici pracovať, ju úplne opantal. Brala ich za najchytrejších ľudí na svete, pretože vždy vedeli, čo potrebujú aj kde to nájsť, a to všetko v neskutočnom neporiadku.

„Oli,“ spoza veľkého sudu sa vynorila jej mama. „Prišla si práve včas,“ milo sa usmiala a odhrnula si pramene hnedých vlasov späť za uši. „Pod,“ vzala ju za ruku. Aj keď pracovala tu, kde častokrát musela brať do ruky kovový kľúč a ťahovať rôzne potrubia, mala ruky mäkké. „Potrebujem, aby si vymenila vstrekoč,“ z hromady neporiadku vybrala kovovú trubicu. Na vršku mala plastový uzáver.

„Kde mám vliezť?“ Olívia sa usmievala od ucha k uchu. Za ten rok vedela, že vstrekoč potrebuje každý motor, inak by prestal fungovať. Vedela ho aj namontovať. Skúšala si to v hromade vyradených dielov, no až teraz mala možnosť urobiť to naostro.

„Nikde nemusíš vliezť,“ mama sa na ňu usmiala. „Teraz budeš liezť,“ ukázala na rebrík, ktorý viedol do hlavných rozvádzačov. Tam boli všetky dôležité súčasti, ktoré od strojovne putovali do zvyšku lodi. „Martin,“ mama vykrikla na jedného z technikov. Stál chrbtom k nim a pri pulte robil svoju robotu. „Daj mi svoju kartu,“ vybrala sa k nemu. Tak ako väčšina technikov ani on sa k Olívii nikdy neotočil. Brala to tak, že sú plne zahľtení svojou prácou a nemôžu sa jej venovať. Jej mama si preto po kartu došla sama. Vzala mu ju z opasku na pravej strane a on vôbec nenamietal.

„Buď opatrná,“ sklonila sa k Olívii. Pravou rukou ju pohladila po tvári a zotrela jemný nános špiny zo šachty, v ktorej ešte donedávna ležala, zatiaľ čo ľavou rukou jej pripla kartu na nohavice. „Budem ťa navigovať,“ povedala.

„Rozkaz,“ hrdo vypla hrud' a zasalutovala. Rozbehla sa k rebríku, a popri tom preskakovala nielen nástroje, ale aj kúsky spáleného kovu a ďalšieho neporiadku. Celá strojovňa vyzerala, ako po výbuchu a vzduch tu páchol vždy inak. Niekedy ako bežný dym, inokedy kyslo ako citrón. Teraz to bola sladká vôňa malín. Olívia sa vyšplhala po kovovom rebríku. Niektoré stúpačky chýbali, a tak ich musela preskočiť. „Som tu,“ odvetila do vysielacky a zamávala z výšky niekoľkých metrov.

„Pokračuj dnu,“ zamávala jej a sledovala, ako Olívia mizne v ohňom ošľahnutej chodbe. Steny boli plné sadze a ani podlaha na tom nebola inak. Stále však cítila malinovú vôňu. „Zahni doľava,“ ozvalo sa z vysielacky. Olívia bola rada, že mohla normálne kráčať. Nechcela by sa plaziť v toľkej špine.

„Mám sledovať vôňu malín?“ cítila, že je intenzívnejšia, ako v strojovni.

„Vyhľadávam,“ začula slabý hlas z vysielacky. „Zlatko, doprava a si tam,“ neodpovedala na jej otázku. Olívia zastala pri paneli, v ktorom bol uviaznutý kus kovu.

„Panel poškodený,“ odpovedala svojej mame. „Kus kovu prerazil ochranný kryt,“ nahlásila stav. Vedela, že ak je niečo poškodené, musí vždy počkať na inštrukcie.

„Použi rezačku na odstránenie časti krytu a nazri dnu, či kov prerazil aj niektorú zo súčiastok.“ Olívia nahmatala vedľa panelu malý šuplík. Vytiahla ho a vybrala plazmovú rezačku spomedzi náradia. Pri každom dôležitejšom paneli bol aj set s náradím. Opatrne vyrezala do panelu diery. Keď z neho nevyšiel žiaden dym ani tekutina, nazrela dnu.

„Kovový úlomok neprerazil žiadnu zo súčiastok,“ za pomoci baterky videla, že bol tak na pol ceste medzi krytom a dôležitými súčiastkami.

„Pokračuj v odstránení krytu,“ počúvla príkaz mamy. Očistila vstupnú konzolu a priložila Martinovu kartu. Panel zablikal a zobrazil guľatý tvar s farbami. Olívia prišla bližšie a zadívala sa, no hneď na to sa objavil pokyn: Prístup povolený. Neváhala a zložila kovové veko. Pre jej ruky bolo príťažké. Hneď po odpojení od steny dopadlo s rámusom na podlahu. Len tak-tak dokázala uskočiť.

„Si v poriadku?“ ozvala sa jej mama.

„V poriadku,“ Olívia sa nechtiac obtrela o jednu zo stien a zelený rukáv dostal čierny nádych. „Poklop bol ťažký,“ vydýchla si. Bola rada, že to schytala len jej mikina a nie noha. „Pokračujem v obhliadke,“ nebol čas venovať sa malichernostiam. Olívii sa už zunovala malinová vôňa a začínala sa cítiť podivne.

„Kde je chyba?“ začula z vysielacky a dala sa do práce.

„Trhlina vo vstrekovali,“ skonštatovala po tom, čo jej prístroj nahlásil únik priamo vo vstrekovali a nie v tesneniach. „Pripravujem náhradný,“ bolo to tu. Prvýkrát menila vstrekoval. Odtrhla plastový uzáver a vytiahla malú valcovú tubu plnú žiariacich modrých kamienkov v zelenkavej tekutine. Opatrne si zložila mikinu na špinavú zem a vstrekoval položila na ňu. „Čakám na odstavenie motorov,“ zahlásila do vysielacky.

„Po odstavení musíš nahodiť generátor ručne,“ začula z vysielacky. „Vedľa vstrekovala je páka. Potiahneš ňou niekoľkokrát a manuálne reštartuješ reaktor,“ zopakovala jej postup, ktorý poznala z manuálov. „Odstavenie za päť, štyri, tri, dva, jeden.“ Celá miestnosť zhasla. Generátor sa vypol a sladkastý závan malín zoslabol. Olívia sa dala do práce. Zapla svoju baterku a zložila kryt poškodeného vstrekovala. Kryštáliky už plávali len na pol. Časť tekutiny unikla a zamorila oblasť. Opatrne odmontovala vrchné aj spodné ventily a vložila poškodený vstrekoval do tuby od nového. Na jeho miesto dala nablýskaný nový a poriadne utiahla všetky tesnenia. „Môžem ho nahodiť?“ zavolať do vysielacky, no žiadna odpoveď k nej neprišla. „Haló,“ zakričala tak, aby ju počuli v strojovni, ale aj tak sa nič nedialo. „Tak asi áno,“ mykla plecami a začala ťahať páku. Šla celkom tuho, no po piatich potiahnutiach začalo všetko nabiehať. Najskôr zažiaril vstrekoval. Kryštáliky zavibrovali a hneď na to sa rozsvietil celý pult. Po ňom nasledovali svetlá a kovovými stenami k nej dorazil aj jemný zvuk motorov. Vrátila kryt vstrekovala na miesto a potom sa popasovala s chráničom celého panelu. Plazmovým horákom odstránila kus kovu, ktorý ho prerazil. Bez jeho váhy už dokázala poklop vrátiť na miesto. „Mám hotovo,“ oznámila do vysielacky, no odpoveď neprišla.

Vrátila náradie do zásuvky. Obliekla si špinavú mikinu a vybrala sa preč. Sledovala vlastné stopy v spálenine a pokračovala k rebríku. Z výšky videla, že strojovňa bola prázdna.

„Znova,“ povzdychla si. Občas sa stávalo, že ľudia sa zrazu stratili. Zbehla po rebríku, hodila poškodený vstrekoč do nebezpečného odpadu a vrátila kartu na pult, kde pracoval Martin. „Ježiši!“ podskočila, keď medzi sudmi zazrela biele telo. „Prečo mi to stále robíš?!“ odfrkla, keď si uvedomila, že vidí lekárskeho droida. Humanoidný robot, ktorého kovové telo pokrývala mäkká biela hmota, ležal bezvládne medzi hromadou odpadu. „To zas nefunguješ!“ pokývala hlavou. Videla ho vždy len na ošetrovni alebo niekde na chodbe, kde sa pri výpadkoch energie zrazu vypol.

Ako ďalšia nasledovala každodennú kontrola zbraní. Nie že by niekedy mohla strieľať na niečo skutočné, no dovolili jej vystreliť len tak do prázdna.

„Už si odišla?“ ozvalo sa na pol ceste k zbraňovej platforme.

„Potrebujete ma ešte?“ Olívia zastala. Prácu v strojojni mala najradšej aj keď cítila, že jej po malinovej vôni nebolo veľmi dobre.

„Nie,“ odpovedala chladne. „Prepáč, mali sme únik chladenia,“ odpovedala, aby vysvetlila, prečo ju nechali samu. „Pokračuj v harmonograme. Prístupovú kartu som našla,“ odvetila a nechala Olíviu pracovať. Olívii to prišlo ľúto. Kráčala ďalej, no práca v strojojni bolo to, prečo sa narodila a navyše tam bola aj jej mama. Stále bola na ňu milá, ale už jej nečítala svoje vlastné príbehy o úžasných magických svetoch, kde častokrát vystupovalo malé dievča s Olíviiným menom ako hlavná hrdinka. Teraz musela zaspávať aj vstávať sama. Zostal len bozk na čelo pred spaním. Najprv však prišiel lekársky droid, potom mama a nakoniec otec, a to v intervale po desiatich sekundách, nikdy nie spolu.

Výmena vstrekoča ju zmohla viac, ako si myslela. Cítila napätie aj to, že mala v rukách reštartovanie generátora. Ťahanie tvrdohlavej páky bolo náročnejšie, než si myslela. Zároveň však cítila aj slabosť a malátnosť. Na moment sa posadila a oprela o stenu. „Niektu by tu mohol upratať,“ smutne prešla rukou po podlahe a zotrela nános prachu. Zastrene mala v pamäti, aké to tu ešte pred rokom bolo. Všetko fungovalo, všade bolo čisto, ale od nehody s potkanmi mali všetci veľa práce a aj keď bola šťastná, že môže byť užitočná, chýbalo jej toho stále viac a viac.

Vytiahla svoje zásoby sušienok a chcela ich zjesť. Tým, že ich mala vo vrecku, nasiakli malinovou vôňou a keďže mikinu použila ako deku pre náhradný vstrekoč, tak sa časť sadze usadila aj na sušienkach. Vrátila ich teda späť a z malého ruksaku vybrala vodu a zabalené tyčinky. „Mňam,“ bola šťastná, že aspoň čokoláda bola taká, akú si ju pamätala.

„Zastupujúci expert na zbrane,“ ozvalo sa vo vysielacke, „meškáte na test zbraní.“

„Hlásim nevoľnosť,“ odpovedala, „doplňam tekutiny a stravu.“

Pavol s ňou komunikoval vždy len cez vysielacku. Nikdy ho nevidela, od kedy nemohla vstúpiť na mostík. Mal na starosti kontrolu bojových stanovísk a jedno prideliť aj jej. „Rozumiem,“ na moment sa odmlčal, „potrebujete zdravotníka?“

„Negatívne,“ odpovedala rovnako strojovo ako väčšina posádky. Za rok, čo s nimi pracovala, si zvykla na ich štýl. „Už vyrážam,“ odložila vodu a postavila sa na nohy. Nedojedenu tyčinku si vychutnávala po ceste. „Som na mieste,“ odvetila ešte s plnými ústami. Postavila sa na špičky a do panelu zadala číselný kód. Dvere sa otvorili a za nimi ju čakal ďalší

rebrík. Tento bol v celku. Nechýbala žiadna stúpačka, a tak výstup nahor nebol problém. V malej miestnosti bolo kreslo, ktoré ovládalo kanón. Z tohto miesta mala krásny výhľad na celú loď. Kupola bola presklená a poskytovala jej možnosť prezrieť si všetko.

Hromada kovu na mnohých miestach vytŕčala z lodi. Niektoré miesta boli osvetlené. V nich bola posádka. Iné boli v tme. Tie patrili potkanom. Aj keď im vypli energiu a odčerpali vzduch, tak prežili. „Kontrola systémov,“ posadila sa do kresla a pripútala. Bola malá, tak použila len spodnú časť pásov, pretože vrchná ju škrtila.

„Systémy v zelenom,“ ozvalo sa z vysielacky.

„Rozumiem,“ vzala do rúk ovládača a začala s otočkou. Škrípanie kovu o kov prenikalo do kajuty. Celá kupola spolu s dvoma kanónmi na stranách sa otáčala. „Otočka dokončená.“ Dva veľké kanóny trčiacie po pravej a ľavej strane zastali v rovnakom mieste, z ktorého začali. „Test, pravá strana.“ zadívala sa na kovový valec, ktorý pretkala belasá pavučina. Energia prúdila do kanóna a Olívia čakala, kým sa nabije. „Kanón nabitý,“ odpovedala do vysielacky.

„Test povolený. Vystreľ štandardný vzorec,“ odpovedal Pavol. Olívia odklopila chránič paľby na pravej strane ovládača a zatlačila tlačidlo. Tri krátke svetelné výstrely vystriedali tri neprerušené laserové lúče, po ktorých nasledovali znovu tri krátke výstrely. Kanón po nich stmavol a energia sa presmerovala do ľavej strany. Olívia zopakovala proces a vystrelila rovnakú sekvenciu.

„Test dokončený,“ zaklopila krytky na gombíku pre streľbu a odpojila platformu od energie.

„Dobrá práca,“ Pavol zapísal výsledky a pokračoval v komunikácii. „Na dnes ti lekársky droid nariadil oddych.“

„Cítim sa lepšie,“ zaprotetovala Olívia aj keď jej stále nebolo najlepšie.

„To je rozkaz,“ odpovedal ľadovo a prerušil vysielanie.

Olívia sa z kresla neponáhľala. Páčilo sa jej, ako ich loď vyzerala. Nachádzala sa približne uprostred na spodnej časti lodi. Nevidela mostík, no videla motory. Žiaril iba jeden z piatich motorov, ale aj ten poblikával. Potkany obsadili sklad paliva, a preto s ním museli šetriť. Leteli pomalšie, než bola loď schopná, ale nik nebol dost' odvážny, aby šiel po palivo. Z miesta videla niekoľko dier, ktoré prenikali skrz loď. Poškodené časti boli miesta po náložiach, ktorými sa snažili vyhladiť potkany. Nevidela, ako vznikli, ale tak sa to písalo v dennom hlásení.

Matne si pamätala, že ich loď mala aj vyhliadkovú palubu na vrchnej časti lodi. Teraz odtiaľ pozorovali vesmír a krásu lode potkany. Aj tak ale nevideli to, čo videla Olívia. Nablýskaná loď s veľkým nápisom Igris sa ešte občas objavila v jej snoch. No čoraz častejšie ju vytlačala táto loď. Rovnaká menom, no vzhľadom pripomínala pirátsku loď pozváranú dokopy z iných lodí.

„Čo sa deje?“ Olívia vyskočila na nohy a nalepila sa na sklo. Časť lodi začala blikať.

„Potkany našli cestu do ďalšej časti,“ odpovedal jej otec, veliteľ ochranky, „vráť sa do kajuty, než to uzavrieme.“ Olívia poslúchla, no až potom, keď blikanie prestalo a nastala tma.

Vedela, že bude mať znova prácu. Naposledy sa to stalo pred mesiacom a dúfala, že už ďalšiu oblasť neobsadia.

Opatrne zišla po rebríku. V hlave sa jej jemne motalo, a tak si dávala pozor. Bola rada, keď sa dotkla nohami zeme. Vyšla von a zavrela za sebou dvere. Do izby to mala poriadny kúsok. Prešla sotva pár chodieb, keď zbadala Ingu. Na nástennom monitore zadávala nové pokyny. Pred pár hodinami mala zelené vlasy, no teraz už žlté.

„Dobrý deň,“ pozdravila Olívia.

„Nebhaj po chodbe, inak si ublížiš,“ Inga sa zachmúrila a sledovala, ako okolo nej pomalým krokom Olívia prechádzala.

„Samozrejme,“ povzdychla si a pokračovala ďalej. Nemala chuť na beh. Žalúdok mala ako na vode a v hlave sa jej motalo.

Zahla za roh a pokračovala k izbe. Vo vedľajšej chodbe videla Henryho. Stál vedľa rovnakého poklopu, ako ráno a keď ju zbadal na konci chodby, sklonil sa k poklopu a pomocou osobného merača skúmal poklop. Olívia to už ani nevnímala. Omámená prišla k svojej izbe, kde ju už čakal lekársky droid.

„Už funguješ?“ Olívia sa zvalila na posteľ. Bola čoraz slabšia a slabšia.

„Nerozumiem otázke,“ odpovedal a chystal si bielu tubu s jemne zelenou tekutinou.

„Videla som ťa v strojovni medzi sudmi,“ tlmený zvuk si sotva našiel cestu von. Ležala na bruchu a hlavu mala ponorenú vo vankúši. Nechcela si zašpiniť posteľ od sadze na jej chrbte

„Čas na liek,“ rovnako ako vždy, vyhol sa odpovedi. Olívia sa prevrátila na chrbát, zhodila zo seba špinavú mikinu a vykasala si rukáv.

„Nie je to stále menej zelené?“ kútikom oka videla svetlo zelenú tekutinu v injekčnom pere. Dala by ruku do ohňa za to, že vždy keď je jej zle, tak jej zelený liek bol čoraz menej zelený. „To už vyzerá skoro ako voda,“ otočila hlavu a vnímala, ako tekutina z pera preniká do jej tela.

„Definujte vnímanie pojmu skoro,“ biely lekársky droid dokončil svoju prácu a zbalil pero do kufríka s červeným krížom. Nečakal na odpoveď, ktorá by aj tak neprišla a odišiel.

„Jeden,“ Olívia začala počítat, „dva, tri, štyri, päť, šesť, sedem, osem, deväť, desať.“ Ozvalo sa zaklopanie: „Ďalej.“

„Si v poriadku?“ jej mama vošla dnu a posadila sa na posteľ. Aj keď mala chudú vyšportovanú postavu, posteľ pod jej váhou zakvílila a matrac sa poriadne prehol.

„Nič mi nie je,“ Olívii sa zatvárali oči, „len som unavená.“

„To bude v poriadku,“ pohladila ju po čele, „oddýchni si. Už nie sme ďaleko.“ Milý úsmev ju pohladil pri srdci. Cítila, že robí správnu vec. Mama vstala a odišla z izby. Olívia však znovu začala počítat. Keď došla po desiatku, znovu sa ozvalo zaklopanie. Do izby vošiel otec.

„Presne ako vždy,“ nepatrne pokývala hlavou. Vždy, keď jej doktor musel dať injekciu, tak prišli obaja a vždy po desiatich sekundách. Rovnako ako pred spaním, len s tou výnimkou, že tam sa doktor objavoval iba niekedy.

„Únik bol zastavený. Nemusíš sa ničoho báť.“ postavil sa k posteli a na nočný stolík položil nádobu s červenou farbou a štetec. „Budeš môcť znovu kresliť,“ usmial sa podobne milo, ako jej mama.

„Čo sa ti stalo?“ Olívii sa zatvárali oči, než zbadala niečo podozrivé. Ihneď spozornela.

„Nechápem,“ otec naklonil hlavu.

„Tvoja ruka,“ ukázala na pravé predlaktie, ktoré pokrývala rovnaká biela látka, ako lekárskeho droida.

„Aha,“ otec niekoľkokrát mrkol. Po dlhých sekundách odpovedal: „Nehoda pri uzatváraní dverí. Malá zlomenina. Lekársky droid mi dal ruku do dlahy.“ Po vysvetlení ukryl ruku za chrbtom. „Poriadne si oddýchni,“ zacúval k dverám a vytratil sa preč.

„A že vraj ja som nemotorná,“ usmiala sa, a takmer hneď zaspala.

Pár hodín spánku Olívii úplne stačilo. Keď sa zobudila, už jej nebolo zle. Vyskočila na nohy a dala sa do práce. Vzala si červenú farbu a zamierila do novej uzavretej časti. Mala to aj vo svojom dennom diári a keď dorazila, čakali ju už dvaja ochrankári. Večne mrzutý Ivan a Klára. Nikdy s ňou nerozprávali. Vždy keď dorazili, tak len prikývli a odišli preč.

„Čo to bude teraz?“ pozrela sa na vysoké kovové dvere. Mala hromadu miesta, aby ich mohla vyzdobiť tak, ako chcela. Nesmela vynechať veľké X a tým začala. Vyšplhala po kovových pásoch a začala od vrchu. Keď bolo X nakreslené, začala s maľovaním. Dnes jej všetko ostatné zrušili, a tak si dala záležať. Nakreslila hromadu guľatých útvarov s očami zubami a dlhými chvostami. Naproti nim začala kresliť postavy ľudí, ktorí s nimi bojujú. V polovici diela osvetlilo celú chodbu silné svetlo. Olívia si zakryla oči a čakala, kým svetlo neodíde. „Čo to bolo?“ nechala kreslenie a vyštverala sa k oknu. Za ním, uprostred prázdnoty vesmíru, zbadala ďalšiu loď. Obrovskú podlhovastú loď s veľkým nápisom Agamemnon. Bola niekoľkokrát väčšia, ako ta ich a silné svetla z Agamemnonu skúmali ich loď.

„Tá je nádherná,“ zašepkala. Nablýskaný trup, svetlá v každom kúte lodi, a k tomu moderné hangáry s namodrenými silovými poľami, z ktorých vylietavali menšie lode. Vlajková bojová loď flotily venovala čas hromade trosiek a skúmala, či je to loď alebo len odpad.

„Olívia, ihneď sa choď zbaliť,“ zaznelo radostne z vysielacky. „Nadišiel tvoj čas,“ pokračoval hlas a hneď na to sa rozblikali svetlá na jej lodi. Blikali rovnako, ako keď testovala kanóny. Tri krátke záblesky, po nich tri dlhé a znovu tri krátke. Medzi sekvenciou bolo niekoľko sekúnd ticho a potom znovu. Celá loď sa zmenila na vianočný stromček. Aj sekcie, ktoré doteraz boli v tme, začali blikáť. Netrvalo to však dlho a celá loď zhasla. Olívia utekala do svojej izby za červeného núdzového osvetlenia.

Bola tak v polovici cesty, keď videla, ako sa druhá loď priblížila a vysunula tunel priamo k prechodovej komore. Olívia sa vyšplhala k oknu. Chcela vidieť, ako sa lode prepoja. Hneď, ako sa proces skončil, videla dav ozbrojených vojakov, ako sa blíži k prechodovej komore. „Už si sa zbalila?“ ozvalo sa vo vysielacke.

„Som na ceste,“ zoskočila a utekala do izby. Nemala toho veľa, ale plyšové hračky tu istotne nechcela nechať.

„Keď budeš zbalená, príď k prechodovej komore štyri.“ Olívia pridala do kroku.

Pred prechodovou komorou zastal tucet vojakov. V komore už čakal jej otec a hneď ako dostal pokyn, otvoril dvere. Jemné syčanie vyrovnalo malý rozdiel v tlaku.

„Identifikujte sa,“ vojak namieril baterkou na muža, ale nechal zbraň dole.

„MD dva dva šesť jedna,“ obraz Olíviinho otca zmizol a zostala len podoba lekárskeho droida.

„Overujem,“ vojak zadal informácie do počítača na ruke. „Stav posádky,“ zodvihol zrak a pozrel sa na robota.

„Diagnostikovaná smrť v deväťdesiatich ôsmich percentách,“ odpovedal droid.

Vojak spozornel a pripravil sa strieľať: „Príčina?“

Droid natiahol ruku s tabletom: „Explózia pri prieskume anomálie na asteroide. Traja mŕtvi pri výbuchu. Úlomky asteroidu poškodili loď. Mostík zničený. Motory ťažko poškodené. Smrť ďalších štyridsiatich šiestich členov posádky. Dekompresia, fatálne zlomeniny, omrzliny.“ Zhrnul nešťastie čo najstručnejšie: „Všetky dáta uložené do pamäťových jadier.“ Vojak si vzal tablet a posunul ho ďalej. Iný vojak doň zapojil svoj počítač a začal sťahovať informácie.

„Kto prežil?“ pokračoval vojak, keď mu kolega potvrdil údaje z kamier.

„Diet’a, Olívia Gartenová, vek šesť rokov, status: psychická porucha. Nedostatok informácií o liečbe. Nastolený status quo.“

„Definuj status quo,“ vojak sa zamračil. Neveril, že by také diet’a dokázalo prežiť aj keď v čase nehody bolo vo svojej izolovanej izbe.

„Šok z roztrhaných tiel a mŕtvych rodičov spôsobil psychický kolaps. Nemám dostatok informácií o liečbe tohto ochorenia. Subjekt bol uspatý a po prebratí boli vytvorené holografické kópie posádky a jej rodičov,“ droid prestal rozprávať a po desiatich sekundách jeho holografické procesory prebrali podobu jej otca. „Podoba stiahnutá z osobných záznamov. Správanie skopírované z bezpečnostných kamier. Hmotná podoba vyhradená pre jej matku a otca. Zvyšok posádky nahradený stacionárnymi hologramami. Nedostatok informácií o správaní sa v rôznych situáciách nahradených náhodným výberom. Nedostatok energie. Časté poruchy v hologramoch. Krycí scenár bol únik kontaminovaných krýs. Sekcie bez tlaku boli označené za kontaminované. Vytvorená práca pre Olíviu. Opravovala loď, všetky kódy a biometria prevedená na jedinu živú osobu.“ Z opasku vzal identifikačnú kartu s jej QR kódom a podal ju vojakom. Droid jej ju dal vždy, keď musela opraviť miesta, kde mohol len človek. Nevedela, že môže ovládať celú loď. „Vysielala SOS pomocou výstrelov z jediného funkčného kanónu a pripravovala sa na nástup na vymyslenú akadémiu.“ Posádka Agamemnonu zbadala podivné výstrely pred niekoľkými týždňami a rozhodli sa to preskúmať.

„Symptómy sa zlepšili. Nočné mory ustáli. Zdravotný stav kritický. Ožiarenie, otrava palivovými výparmi. Lieky takmer na nule. Museli byť riedené neškodnými roztokmi. Je nutná urgentná hospitalizácia.“

Olívia si medzi tým zbalila tri plyšové hračky, niekoľko sladkých tyčíniek a všetko oblečenie, ktoré mala. Nadšená sa rozbehla k prechodovej komore štyri. Aj keď sa už cítila lepšie, po chvíľke prestala behať. Zadržala sa a potrebovala si oddýchnuť. Pomalým tempom kráčala za svojou budúcnosťou. Keď tam dorazila, vojaci už boli preč. Namiesto toho tam stálo niekoľko mužov a žien v bielych plášťoch.

„Olívia,“ otec na ňu zamával, „všetko je vybavené.“ Opatrne sa postavila vedľa neho.

„Dobrý deň,“ pozdravila a nasmelo sa usmiala.

„Neboj sa,“ sklonila sa k nej žena v bielom. „Ideš na akadémiu a tvoju loď zatiaľ vyčistíme a opravíme,“ usmiala sa nenútene, čo Olívii prišlo zvláštne. Po roku videla, že niekto iný než jej rodičia sa usmieval normálne a zrazu jej to pripadalo zvláštne.

„A čo rodičia, uvidím ich ešte niekedy?“ do očí sa jej tlačili slzy. Teraz, keď mala urobiť posledný krok, bála sa.

„Samozrejme,“ sklonil sa k nej otec. Budeme si telefonovať.

„Kde je mama?“ Olívia v chodbe nevidela nikoho iného z posádky.

„Pôjdem ju pohľadať,“ otec sa postavil a zmizol za rohom. O desať sekúnd na to vybehla jej mama. „Ach, stihla som to,“ nadšene ju objala. Mäkké chladné telo lekárskeho droida objalo Olíviu. „Nič sa neboj,“ zotrela slzy z jej tváre, „teraz už bude všetko dobre.“ Postrčila ju, aby urobila prvý krok. Všetky ďalšie už boli ľahšie. Olívia v sprievode lekárov opustila napoly zničenú loď, ktorú umelá inteligencia za pomoci jej maličkosti dokázala udržať v chode. Hneď, ako sa prechodová komora odpojila, zhasli aj posledné svetlá na lodi Igris. Už nebolo nutné udržiavať loď v chode. To už Olívia nevidela. Jej životné funkcie zlyhávali a lekári mali čo robiť, aby ju zachránili a pripravili na nový život. Lepší život, kde s jej znalosťami veľmi ľahko zapadla medzi najlepších študentov. Psychológovia sa zhodli, že budú v tejto pretvárke pokračovať a vytvorili program, ktorý simuloval jej rodičov. Raz za čas jej volali a čakali, až príde správny čas, kedy liečbu prerušia.